

Harvest 2010. Ζωντανή ερμηνεία με ταυτόχρονη προβολή βίντεο

Φτωχή συγκομιδή

Ποτέ η παγκόσμια θεατρική συγκομιδή δεν ήταν τόσο πολύμορφη, ασταθής, πλούσια σε προθέσεις και ταυτόχρονα φτωχή σε περιεχόμενο. Το αποδεικνύει ο περυσινός διεθνής διαγωνισμός για τη συγγραφή θεατρικών έργων του Ιδρυματος Ωνάση όπου συμμετείχαν 1.460 κείμενα από 76 χώρες, εκ των οποίων βραβεύθηκαν τα εξής δύο: το *Harvest 2010* της Ινδής Μαντζούλα Παντμαναμπχάν και το *Tuko! Tuko!* του φιλιππινέζου συγγραφέα και σκηνοθέτη Αντόν Χουάν. Το πρώτο, που παίζεται στο Θέατρο Τέχνης σε σκηνοθεσία Μίμη Κουγιουμτζή, αιωρείται ανάμεσα στην επιστημονική φαντασία και στην απλοϊκότητα των τηλεοπτικών θρίλερ. Κεντρικός του πυρήνας το εμπόριο οργάνων και μάλιστα σε μια χώρα όπως η σημερινή Ινδία, όπου οι παραδόσεις συνδυάζονται με τις ελευθεριότητες της σύγχρονης ζωής και απειλούνται καθημερινά από τα επιτεύγματα της τεχνολογίας.

Ο μύθος τοποθετείται στην εστία μιας οικογένειας Ινδών, της οποίας ο ένας από τους δύο γιους, ταλαιπωρημένος από την οικονομική δυσπραγία, πουλάει με εντυπωσιακή ευκολία την ψυχή και κυρίως το σώμα του στον διάβολο προκειμένου να αποκτήσει όλα εκείνα τα υλικά αγαθά που διαφημίζονται στα σποτάκια της μικρής οθόνης. Η Μαντζούλα Παντμαναμπχάν επιχειρεί να σχολιάσει μια μελλοντολογική απειλή-παγίδα που έχει ήδη δείξει το πρόσωπό της και οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον φασισμό της απόλυτης εκμετάλλευσης του ανθρώπου.

Ωστόσο, η γραφή της, αν και διαθέτει κάποια ψήγματα πικρού χιούμορ, δεν καταφέρνει να διαχειριστεί επαρκώς ένα θέμα που θα μπορούσε ενδεχομένως να δημιουργήσει ερεθισμούς σε μια άλλη του μορφή. Από την άλλη πλευρά, έχουμε στη σκηνή της οδού Φουνίχου τέσσερις έλληνες ηθοποιούς μεταμορφωμένους σε Ινδούς (Μυρτώ Αλικάκη, Νίκος Καραθάνος, Σοφία Ολυμπίου, Στέλιος Γεράνης), που προσπαθούν απεγνωσμένα να μας πείσουν για την ιθαγένειά τους και ελάχιστα το καταφέρνουν. Έχουμε επίσης μια άτυχη σκηνοθεσία και μια ανάλογη σκηνογραφία (Θάλεια Ιστικόπουλου) που, δυστυχώς, δεν τολμούν να υπερβούν τα όριά τους έτσι ώστε να προκαλέσουν, τουλάχιστον, το ενδιαφέρον μας. Το μόνο στοιχείο της παράστασης που στέκεται στην «αποστολή» του είναι η μουσική του Αριστείδη Μιτρά. ♦